

"L'Agenda 2000 és amarga i dolça"

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya, Francesc X. Marimon, analitza el pressupost del seu departament, anuncia un acord pel canal de les Garrigues i avança la prohibició europea de subvencionar les vedes dels pescadors.

Com valora els resultats de les eleccions a les cambres agràries?

—Les eleccions han transcorregut amb molta normalitat, cosa que confirma la consolidació d'un sistema democràtic en l'elecció dels representants del camp. De fet, ha votat poc més del 50% del cens. Jo en faig una lectura positiva. En les primeres eleccions al camp va haver-hi una participació de prop del 59%, però recordem que era la recuperació d'un dret llargament demanat i que feia gairebé vint anys que no s'havia pogut exercir, i quan s'exercia era en unes cambres de caràcter vertical que no motivaven la gent. El resultat és una consolidació, en certa manera, de les primeres eleccions. En aquest cas, hi concorrien dues forces sindicals, Unió de Pagesos i Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya-Asaja, en lloc de tres. És a dir, que queda un escenari sindical similar a l'anterior, tot i que amb dos sindicats per comptes de tres. Cal recordar que hi ha un munt d'autonomies on encara no han fet eleccions a cambres agràries i nosaltres ja hem superat amb èxit les segones.

—Els pressupostos del seu departament per al 1999 pugen un 17%. D'on ve aquest augment?

—De partides diferents. De fet, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, igual que els altres departaments de la Generalitat, s'ha implicat en una política de contenció de despesa, que és molt positiva globalment, però molt difícil de defensar per al conseller. Perquè, gràcies, sobretot, a la contenció de despesa de l'administració, ens trobem on ens trobem: vull recordar que quan vaig començar la meua responsabilitat de conseller, els interessos eren del 15% i ara, per als agricultors, superen escassament el 4%. Això no hauria estat possible sense una política global de contenció de despesa. Aquest pressupost del 99 és lleugerament més expansiu, i en el cas d'Agricultura, el govern l'ha prioritzat: som el departament que proporcionalment creix més, exceptuant el Comissionat per la Societat de la Informació. Les línies que fan que el pressupost creixi són bàsicament quatre: s'incrementen d'una forma molt notable els ajuts al món cooperatiu; s'incrementen un 500% les ajudes a la indústria agroalimentària; s'incrementa el pressupost d'infraestructures, que inclou els diners destinats a la incorpo-

JORDI PLAY

ració de joves i a la modernització de l'empresa, més la infraestructura de regatge; i les ajudes de cara al bosc, com a compliment al mandat del Parlament.

—Unió de Pagesos diu que el creixement ve precisament de les ajudes al bosc...

—No, miri, d'ajudes al bosc, ens falten per pagar escassament uns 200 milions. Dins l'increment del pressupost, sí que hi ha coses que falten per pagar a entitats bancàries, però no és tant el que devem. I pensi una cosa: el Pla de Reestructuració de Cooperatives l'any passat tenia 200 milions i enguany en té 1.400; en la indústria agroalimentària hi havia 100 milions i enguany n'hi ha 500 milions; en assegurances hi havia 300 milions i ara n'hi ha 600; etcètera. Per tant, hi ha una part del pressupost per a regularitzar la situació, però aquestes xifres canten per la seva eloqüència.

—Pel que fa a inversions en regatge, quina dotació pressupostària tenen?

—A regatge, el govern hi dedica una part del pres-

JORDI PLAY

"El pressupost de la Generalitat del 99 ha prioritzat Agricultura: som el departament que proporcionalment creix més, exceptuant el Comissionat per la Societat de la Informació."

supost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i del d'Agricultura. En conjunt, anualment, els recursos que hi dediquem són de 4.000 o 5.000 milions de pessetes. Enguany, la quantitat segueix la mateixa tònica, però hi ha un increment important en una partida que es diu "ajut a comunitats de regatge i nous recs". Perquè? Perquè nosaltres no sabem si la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre ens donarà aviat les concessions de l'aigua per al canal Segarra-Garrigues i el Segrià sud, però quan les tinguem, iniciarem el procés de subhasta de la primera fase de l'obra.

—*I quan serà això?*

—Suposo que el mes de gener, com a molt tard, arribarem a un acord. De fet, el que el secretari d'Estat de Costes i Aigües, Benigno Blanco, ens demanava és un acord tècnic amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, que ja tenim. Ara falta l'acord polític i el programa de realització de l'obra. L'estat ja té mil milions de pessetes destinats al canal en el seu pressupost. Les obres, les ha de començar necessàriament l'estat perquè la responsabilitat de construir el canal i la presa d'Albagés és seva. I si no hi ha el canal principal, nosaltres no podem fer la xarxa secundària. Nosaltres demanem, doncs, que signem aquest conveni que marqui el calendari d'actuació i les aportacions que ha de fer cada govern i agilitar-ho tant com sigui possible.

—*El govern ha obert també una línia de crèdits per als productors de porc. Amb quin objectiu?*

—Els préstecs no són bonificats, però són molt barats i a cinc anys. I ajudem el sector donant-los amb garantia personal, perquè ara moltes explotacions tenen dificultat per a obtenir la garantia, a conseqüència dels baixos preus de la carn de porc. Facilitem una línia per a les explotacions amb truges, que és la prioritat del departament, perquè volem evitar tant com sigui possible la importació de garrí, que ha estat una font de maldecaps i origen de la majoria de malalties que hem tingut com la Pesta Porcina Clàssica.

—*La baixa del porc és una altre fet que ha afectat molts ramaders del sector. A què és deguda?*

—Hi ha una causa principal: excipient de producció. I unes causes que hi han ajudat: la caiguda del preu del ruble, dificultats al sud-est asiàtic, dificultats amb el ien, etc. Però el problema bàsic és que la producció ha

augmentat de forma espectacular, no pas a casa nostra, sinó a tot Europa, als Estats Units i al Canadà.

—*I a Catalunya, a què es deu l'excés de producció?*

—Al fet que la pesta porcina va projectar un miratge d'altíssims beneficis. Curiosament, el lloc on va créixer més la cabana porcina és a les comarques amb pesta, cosa que també té una explicació, perquè les indemnitzacions compensatòries van ser bones, fins i tot generoses, i la gent ha fet inversió per no pagar impostos. Així, en aquestes comarques ha crescut un 39%, quan a Catalunya, la mitjana ha estat d'un 16%.

—*La influència del preu del ruble en el preu del porc evidencia que el pagès ja no pot pensar en un mercat reduït. Com l'afectarà l'Agenda 2000, que preveu l'evolució de l'agricultura europea a terme mitjà?*

—L'Agenda 2000 és amarga i dolça. Té una cosa positiva i és que dibuixa un panorama d'aquí al 2006. Mai no hi havia hagut un dibuix que durés set anys, i això és bo perquè el sector sap què l'espera i no hi ha canvis improvisats. D'una altra banda, hi ha núvols perquè en el sector de l'oli ara ve la segona reforma —la primera no va ser bona, tot i que defenso que la ministra ho va fer bé, perquè la situació que es va trobar era molt dolenta—; la reforma del vi sembla que es perfila més positiva i després tenim la de fruita i hortalisses, sobre la qual hi ha moltes incògnites. En definitiva, l'Agenda 2000 és més afavoridora de l'agricultura atlàntica que no de l'agricultura mediterrània.

—*Ara a Europa es parla també de prohibir les ajudes a les vedes de pesca. Com afectarà els pescadors?*

—Té un cert sentit el que predica la política comunitària perquè si, sobretot a la Mediterrània, continuem mantenint una flota a la qual la tecnologia cada vegada permet de capturar més peix amb les mateixes barques, tenim un sector sobredimensionat per a una plataforma pesquera limitada. A Catalunya, des de fa deu anys, pesquem pràcticament el mateix peix cada any, amb lleugers alts i baixos. Per tant, si la UE continua mantenint els recursos —que jo crec que haurien d'augmentar— destinats a la parada definitiva de vaixells, a ajudar a la modernització dels que queden i sobretot a emprendre programes de comercialització i de valorització del peix, serà una bona política, encara que no inclogui les vedes. Avui mateix, mitjançant una moció que ha aprovat tota la cambra, nosaltres ens hem compromès a aconseguir que, si es produeix aquesta prohibició, el govern garanteixi el manteniment dels recursos que dedica a subvencionar la veda en una altra mena d'ajuts, de caràcter possiblement estructural. Ara, si la Comissió prohibeix les vedes, jo crec que el sector ha de fer un esforç per mantenir-les, encara que no les cobri. Perquè el que s'ha demostrat a Catalunya és que s'agafa el mateix peix. Vol dir que amb menys dies de pesca s'obtenen els mateixos ingressos, però el peix és d'una talla més gran. Així ajudem a la maduració biològica i a la reproducció d'aquestes espècies. I jo sé que el sector està ben disposat respecte a les parades biològiques, perquè s'adona dels avantatges que porten.

Àlex Milian